

Enisa Terović

30.03.2026. 00:55
Pogledano: 1,106 puta

Sretna škola – više od ocjena, više od učionice

Biti učiteljica za mene nikada nije bio samo posao. To je moj poziv, moja tiha misija i svakodnevna borba da u vremenu u kojem živimo sačuvam ono najvažnije – dječiju sreću.

Danas se često čini da je sve svedeno na ocjene, na tu jednu peticu koja postaje važnija od osmijeha, od truda, od osjećaja djeteta. Kao da zaboravljamo da iza svake ocjene stoji jedno malo biće koje želi da bude prihvaćeno, viđeno i voljeno. I baš zato još snažnije vjerujem u ideju koju promoviše UNESCO – da škola treba biti sretno mjesto, mjesto gdje dijete dolazi bez straha, ali sa radošću.

U mojoj učionici, dan počinje pitanjem: „Kako ste danas?“ Jer znam da bez tog odgovora ne mogu početi pravi čas. Dijete koje nosi tugu, strah ili osjećaj usamljenosti ne može učiti. A ja želim da moja djeca uče srcem.

I upravo tada, kroz svakodnevne susrete, primijetila sam jednu djevojčicu.

Uvijek tiha. Uvijek pomalo uplašena. Pogled koji često traži sigurnost, ali je ne pronalazi. Nije imala drugarice, barem je ona tako osjećala. To ju je boljelo više nego bilo koja loša ocjena. Polako je počela zapostavljati učenje, jer joj ništa nije bilo važnije od toga da pripada, da ima nekoga svog.

Taj trenutak bio je za mene jasan signal – da stanem. Da ne gledam samo u dnevnik, nego u dijete.

Pitala sam se: Šta mogu uraditi da ona bude sretna? Jer za mene, to je uvijek važnije od jedne ocjene.

U saradnji sa roditeljima, započeli smo jedan tihi, ali snažan proces. Razgovori. Ohrabrenja. Male prilike da se uključi, da se osjeti važnom. Podsticala sam druge učenike na zajedništvo, stvarala situacije u kojima će osjetiti da pripada. Nismo ništa radili na silu – samo smo gradili povjerenje, korak po korak.

Kroz radionice „Krugovi prijatelja“ razvijali smo saradnju, odgovornost, povjerenje i empatiju. Djeca su učila kako da prepoznaju osjećaje, kako da pruže podršku i kako da budu jedni drugima oslonac.

Nije se promijenilo preko noći.

Ali nakon tri mjeseca – vidjela sam razliku.

Njen pogled više nije bio uplašen. Počela je dolaziti u školu sa osmijehom. Počela je pričati, učestvovati, tražiti svoje mjesto među drugima. I najvažnije – počela je vjerovati da vrijedi.

Tada sam još jednom shvatila koliko su naše male stvari – ogromne za jedno dijete.

Jer nikada ne znamo šta dijete nosi u sebi.

Možda je tužno.
Možda gladno.
Možda željno pažnje.
Možda povrijeđeno, uplašeno ili opterećeno nečim što ne zna izgovoriti.

I baš zato moramo biti pažljivi. Moramo gledati, slušati i osjećati. Kada vidimo nesretno dijete – to nije problem, to je poziv. Signal da moramo stati i učiniti nešto.

Sretna škola ne gradi se samo kroz nastavu.

Ona se gradi kroz odnose – između djece, između učitelja i učenika, ali i među nama kolegama. U vremenu punom pritisaka, koliko znači kada imamo jedni druge. Kada podržimo, razumijemo, ohrabrimo. Jer samo učitelj koji osjeća podršku može dalje širiti sreću.

I ne smijemo zaboraviti roditelje.

Sretna škola je partnerstvo. Kada škola i roditelji djeluju zajedno, dijete dobija sigurnost koja mu je potrebna. Kroz saradnju, razgovor i međusobno povjerenje, gradimo most koji dijete nosi kroz odrastanje.

Na kraju dana, kada sve utihne, ne razmišljam o tome ko je dobio peticu.

Razmišljam o tome ko je danas bio sretniji nego jučer.

Jer za mene, to je uspjeh.

Sretna škola nije savršena. Ona je pažljiva. Ona vidi. Ona osjeća.

I ona nikada ne odustaje ni od jednog djeteta.

Terović Enisa

Tags

Istraživanje i stvaranje

Collections

Inspiriraj druge | Objava